

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

РЕГЛАМА ЗА НОВЕ СЕЈМЕНЕ.

*Чија је идеја — то се већ разуме; а у стихове изгледа као да је сложио
Абердар, — и то би био његов трећи „јек“).*

§ I.

Вашему Сејменству
Име је „Жандарм“.
(Ми мигнемо, а ви
Вичете Alarm!

§ II.

Сваки жандарм мора имати
Фантазију јаку,
Кад устреба да нам нађе
У јајету длаку.

§ III.

Ред је главни принцип
Пред нашим погледом;
За то ћете и зулуме
Свуд правити редом.

§ IV.

(Овај параграф неће се написати, — јер се за
цело зна, да га краљ не би потписао. Него ће га
Гарашанин сваком Сејмену у уво пришапнути.)

§ V.

Попови нам кажу:
Брак је нека тајна;
Ви на тајне насрћете, —
Не фали колајва.

§ VI.

Ако народ много ћути:
То добру не слути.
Од нашег се чека труда
Потребица ванреднога суда.

§ VII.

Што се тиче ваше плате,
Буџет неће бити тесан,
Јербо Сејмен треба да је
И пијан и бесан.

§ VIII.

Ради веџбе ваше,
И к'о неки шнас,
Представљаће с' сваког лета
По једанпут Рабагас.

§ IX.

Боље ј' смаћи онога
Који није крив,
Него један сумњив
Да остане жив.

§ X.

Ко пред судом сведок буде
Дисциплине нег се сети;
Вама ће се веровати,
Не морате с' ни заклетти.

§ XI.

Од ајдука клоните се,
У њега је бојна спрема;
Ал на народ — — кад вам воља,
Он оружја нема.

§ XII.

Држава се за вас брине
Ал ко жели више плате,
Само треба — ви већ знате —
Да измишља атенгате.

§ XIII.

(Овај параграф, са несретним бројем XIII. садр-
жава неке ситнице, које није вредно подносити краљу
на потпис. Но о томе ће се Европа већ обавестити у
своје време.)

§ XIV.

Тесади су ваши оштри,
Само рука не буд' лења.
Vorwärts даклем, носиоци,
Створиоци јавног мњења!

Калимегданџија.

Шетња по Новом Саду.

CLXXXVI.

Тек што су прошли избора посланика на мађарски сабор, а оно настаде неко ново живо кретање по целој земљи, по свима селима и варошима, које нас по својој форми опет јако сећа на саборске изборе. Само што сад место солгабирова држе камцију у руци наши учитељи, место великих жупана воде реч на конференцијама школски управитељи, место одбора либералне странке терају сада тероризам школски одбори, место рђавим бирачима дају се сада петице (5) рђавим ђацима, место добрим кортешима дају се награде сада добрим ученицима, место Сакулске пијаце и Кикиндске пиваре држе се сада скупови у школским собама, једном речи: сада су настали школски испити, који нас по својој форми и живом кретању малога народа јако сећају на саборске изборе, и сад ће деца наша бити распуштена, као што су за време избора натароши и солгабировски адјункти распуштени били.

Само је међу изборима посланика и дечијим школским испитима та разлика, што код избора знамо унапред с киме имамо посла: знамо ко је г. солгабиров, знамо ко је натарош, ко либералан попа, ко ли дужник народних фондова, а код деце се све то не зна, јер кад погледаш онако мила и невина лица, оне питоме очи и ведро отворено чело, а ти не знаш који ће од њих бити временом министар Тиса, који ли солгабиров Нађ, који ли ће обући мантију поп Дине, који ли пак бити Ковиљски кочијаш, па ићи те гласати за каквог покојног Гардиновчана, а који ће засу-

кати погавице (и бркове) па без страха Тителских пандура газити преко Мутњаче, да испрља обућу али да сачува чистоћу образа свога, да покваси колена своја, али да их не савија пред обесним власницима.

Све се то не може знати унапред, али учитељи наши народни, могу их сад спремити на свако добро и упутити их, док су још деца, на оно што је право и честито.

Али право да в м ка .ем већ ми је додијало говорити о тим изборима, о кортешовању, и о Кикиндском програму; о овоме је када и „Застави“ додијало говорити, јер га сад више и не спомиње, него је прешла на дневни ред т. ј. наставила је мирно своје чланке о „католицизму у Босни“ и место „буца“ и „трутова“ доноси сад у подлистку лепу „Аспазију“, а у огласима место позива на ову или ону конференцију видимо опет „Крондорфску киселу воду (да ли и какво „кисело грозђе?“) и оглас да се сваком оном ко пати од зубобоље даје 500 дуката.“

500 дуката за зубобољу! До душе и вреди. Није то мала ствар толике непреспаване ноћи. Кад зуб боли не може човек ока да сведе, него хода овамо онамо од муке, као какав либерални кортеш, кад види да ће фалити који десетак либералних гласова. Па, збиља, зар неби било ово и много лакша, поштенија заслуга, него ли кортешовање! Зар не би наши кортеши, у место што се толико муче наговарајући бираче да гласају за којег Ти иног љубимца, да просто оду Јок. Георгу Коте-у хофлиферанту, што јавно по новинама вели, да даје 500 дуката сваком оном, ко пати од зубобоље, те да му се потуже, да их зуб тако боли, да хоће да полуде, или да су заиста већ и полу-

ПОДЛИСТАК

Ника Одлагалић.

— Петехи —

1.

У вароши све му скуге
— А за варош слабо мари —
За то живи на свом добру,
— Стечевини своји ствари.
Овде би тек живот био
Да је млада лена жена . . .,
А на то ће Ника рећи:
„Е имамо још времена!“

2.

Кућа хоће да се сруши,
Леп је са ње сасвим снао,
А са парче крова ветар
Бог зна куд је побегао.
Покримо је, оправимо!
Што је тако запуштена?
На то би тек Ника само:
„Е, имамо још времена!“

3.

Башта пушта, пушта сасвим
Земље мало узоране,

А и на њој трава ниче
И турчинак место хране.
Ваљда наће опет бити
За угар тек остављена?
И на то би Ника само:
„Е имамо још времена!“

4.

А ђурдија, а чакшире?
Од њих сито може бити!
Што не пошљеш по кројача,
Не наручиш нове шити?
Чоје имаш, лене чоје,
Одавно је већ купљена.
И на то би Ника само:
„Е имамо још времена!“

5.

Оскудице трпи Ника
С одлагања у свачему;
Ма да свега, што стеклоше,
Оставише стари њему.
Али то је код нас свију
Већ погрешка урођена,
И приликама разним рећи:
„Е имамо још времена.“

Ив. М. поп. зија.

дили, те ће Коте лепо избројати сваком 500 дуката, што је заиста лепа крајцара, брзо заслужена, а човек се није — као кортеш — излагао, да му гдегод и главу расцопажу. Па онда кад човек узме да има 32 зуба, дакле се на сваки обашка може потужити и онда ће му горехваљени Коте имати да исплати $32 \times 500 = 16000$ дуката у злату, што му заиста ни један владин кандидат за кортешовање платити неће!

Овамо онамо, па сам опет дошао на оно што ми је додијало, то јест на кортеше, кандидате, зубобољу и т. д.

Но о чему ћу да говорим, што би било повољно и пријатно?

Да ли о колери у Тулону? Или о Српско-Бугарском прекиду дипломатских одношаја? Или о Радићевој захвалници на ректорату и професури? Или о опробаној и припознатој помади за лице Катарине Фишерове?

Но све су то ствари, које нам кваре и нагрђују образ, у место да нам га осветљују, за то је боље манути их се, те место колере задовољити се с нашим Румарин-сокачким ломујама; место Српско-Бугарског конфликта читајмо нови штампарски закон српске скупштине; у место Радићеве оставке сетимо се басне о лисици и о киселом грожђу, а место Фишеркине помаде мажимо образ наш белилом Дунавске воде и руменилом стида и поштења.

Коканов пазар са Циганима.

(Свршетак.)

Па шта ти је казао цига, где ћемо се састати? и где је закопао новце? Знаш ли онај пут што води поред М-ске шуме, па онај суви растић тамо на ћошку — тамо је закопано. Сутра пред вече морамо онде бити, јер цига ће да сели у Ванат. Само, ђаво га његов однео, много иште; шта мислиш: три стотине воринти — та то је много.

— А имаш ли ти новаца прић Јефто?

— Та имам нешто мало, но. Пела ће моја допети у јутру од шогора, те ће онда бити све у своме реду. — Ја имам равну стотинарку. Е дакле стоји? стоји — сутра на вече?

— Да, сутра на вече.

— Али буди као кремен, па немој да се где изланеш, а после тога нек све само зна, ко је Глишо и Јефто.

— Та ћутаћу ао печено прасе. — Е кад је тако, сад' ћемо пити алдумаш. —

Уватише се под руке и опет прођоше поред пчела и не гледећи их.

— А где сте ми ви за толико — питаше стрина Јула — када их опази где иду.

— Та гледали смо пчеле.

— Па како ти се допадају прић Јефто пчеле? оћел' бити меда? (ту малко намигне на прић Јефту.)

— Ако Бог да биће. —

Већ је скоро једанаест сати, а чича Јефто никако

У Ш Т И П Ц И.

○ Даклем је ради избора солге Исаковића потрошено само на барјаке 1500 ф. — А молићимо колика је сума у том срезу одређена, да се учине све пужне мере ако би, сачувај боже, колера, која у Француској бесни, почела се нама приближавати?

+ У Кикинди даје мађарска „Даларда“ грандиозан концерат, наравно програм је врло добар, као што су уопште Кикиндски програми. За то „Садашњост“ и лише тако симпатично о тој светковини.

Хрђав рачун.

Виделовци мисле тио:

Кад се Пашић одселио,
Са народом, хихихи,
Лако ћемо сада ми.

Ал ми јоште нисмо слепи
Ма да нисмо сваком лепи, —
И пристати уз тај смеј
Био би нам велик греј.

А мњење је чисто наше:
Отерати треба наше.
Где пашама нема бића,
Неће бити ни Пашића —

У Београду.

Das ist klar.
Мирко Гледих,
логичар.

се не креће кући. Пију, певају — а почесто намигују — ко да се Јула неби сетила. Могло је бити тринаест сати када се растадоше. Чича Јефто врло је слаб на вино, те је прилично уватио. Изиђе на улицу и поче путем правити трокуте и елипсе. Није дуго ишао а куће се почну окретати. Он извади кључ од свога вајата, и чуло се где проговара: та ваљда нисам пао на главу, да идем даље; та ето куће иду, па ће ваљда доћи и моја. Чекао је прилично, ал' његове куће нема: е ваљда је прошла и отишла на своје место. Пође — и тешком муком дође до куће извали се на кревет и поче сивати о дукатима. —

— Кад су рекли доћи? питаше стари Суљо сутра дан свога Гугу.

— Пред вече — одговори он. Кесу сам затрпао под онај орах. Искоа сам за њу три стотине, а дао би је и за педесет.

— Добро, добро, Суљо, само наметно, па ћемо одма у Ванат.

Матори Суљо запали лулу и шетао се горе доле испред своје шатре. Био је нешто нестрпелив; једва је чекао вече. Да би му што пре време прошло, леже под онај исти орах и заспи. —

Пред вече пробуди га Гуго. Цига протрља очи и кад је боље прогледао, опази пред собом чича Глишу и чича Јефту. Чисто га нека језа прође. Као да му се предскаживало да му неће добро испасти рачун.

— Баш добро кад сте већ дошли — промумла он — већ сам се спремио да идем у Ванат. Јесте л' донели три стотине?

Ђира. Ти читаш новине више него ја; па де реци ми шта си ново начитао.

Спира. Ништа добро. Ето на пример, сад се појавио потоп у гали. —

Спира. Но, јеси чуо, то је баш нешто необично. Али тако ти је то, што год народу хоће да науди, то се радо облачи у галу.

Ђира. Ђути, брзоплете; прекинуо си ме у речи — потоп није у гали него у Галицији.

Ђира. Друга је красна новост: азијатска колера у Француској.

Спира. То сам већ чуо. Него кажи ми право, бојиш ли се ти да ће та азијатска колера и к нама доћи.

Ђира. Да ти право кажем, ја се и не бојим и бојим. Кад се сетим да ми нисмо баш колеричнога темперамента, — онда се не бојим. Али кад ми падне на ум, колико азијатски прилика у нас има, онда се добро и бојати, да ће то и колеру амо примамити.

П у с л и ц е.

Један дуванџија уверио се да „Видело“ заиста светли, — то јест кад се од њега направи фидибус па се запали.

— Како три стотине, та ваљда ниси пао с трешње, та доста је и педесет — прошапће чича Глиша.

— Бога ми ја не попуштам.

— Е кад не попушташ а ми прић Јефто, ајлемо, ја знам шта ћу радити.

— Та стани, шта ти дајеш?

— Па доста је и педесет ворината.

Овамо онамо -- погоде се за сто форината. — Кроз по сата цига је скупио свој пртљак а чича Јефто и чича Глиша, вукли су међу собом неку прилично велику и тешку кесу

Било је вече. У чича Глишиној соби горе лампа, али врло слабо — тако слабо, да си једва могао видети њих двојицу како седе један с једне стране стола а други с друге — а на столу нека кеса, која изгледаше као печен ђурак.

Ђутаху обојица.

Били су преко мере пијани, јер су опазили, да је кеса пуна дуката — врећа се била на врху одрешила, те је испао један дукат.

Чича Јефто узе дукат, те весело куца њим по столу.

— Да видим спавају л' моји — рече чича Глишо. — Када се уверио, да сви спавају — забрави врата и шалуфне затвори, лампу извуче боље, те се прекрети, рукаве засуче, те радосно подигне кесу и одрешили је. Затим је ухвати за доњи део, да истресе дукате.

Сад видим да Маџари више не вољу Кошута. — Они су сами нашег Нику М. називали „српским Кошутом,“ те су за то ипак радили за Рахоџија.

Кад је наш Тона Хаџић развијао свој програм, многи су приметили као да му је глас малко промукао. Но томе се није чудити, он је увек путовао са Ником Максимовићем, даклемо могао је лако добити крајнике.

„Застава“ је изразила надежду да ће Миша Димитријевић од сада другим очима гледати кикиндски програм. Миша га гледа оним истим очима, али канда наши нотабилитети већ почињу сами да тај програм гледе другим, т. ј. отвореним очима. Ако сам погодио, — подрж боже.

„Турскот Народу“ наравно да је неправно, што је Матица Српска прославила педесетогодишњицу др. Јована Суботића. Он Суботићу највише замера, што му није брада достојанствено старачки бела (као н. пр. Јаше Игњатовића.)

Лине је разликовао биље, не по корену, него по цвету. Тако би и ми кикиндски програм могли сада најбоље квалифицирати по његовом најновијем цвету, по уздинским посланику Исаковићу.

Ма да нас је Мајстор Јефта назвао „екстра пар

Чича Јефто подметне руке — да неби који на земљу пао.

Из кесе поче нешто излазити — од чега чича Јефту пробије ладан звој — хтеде нешто рећи, ал' му се језик завезао; једва је промуцао: јаој мојих педесет форината.

На те речи погледа и чича Глиша — а кад опазипрепове, пребледи; али се брзо прибратисне песнице па је поче страшно махати окренувши се циганским шатрама те промуца: ниси далеко стигнуће-те мој шарго. — Ти мене да превариш, мене, кога је сва регемента — кад сам био у талијанском рату — Коканом звала; мене, који сам на очи глед целој компанији и капетану цео дан у бубњу носио петла; кад оће сиромаче да се врпољи или кукурикне, а ја маљцом по бубњу а он мисли да је грмљавина па ђути као заливен; мене, кога још није нико преварио а ти се нађе азијате, да се са Глишом вучеш клипка. —

Кроз неколико минука — јурили су њих двојица на коњима за Суљом.

— Баш добро кад смо прешли шуму, рече цига, када бећу на спрам ње, и кад нас нису ту дочекали баш и неће. — Хтеде још нешто рећи; ал' у тај мах стаде пред коње чича Глишо и громким гласом повиче: Јеси л' ти Суљо циганин?

— Јесам господине.

— Познајеш ли ти каквог Глишу Мамузића и Јефту Трешњара?

— Не познајем господине.

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

тијном.“ Али та „екстра партијица“ бар има једног посланика, који је изабран без новца, пића и кортеша, без заставе и теревенке, и без господе и капутлија, без обећавања и замазивања очију, — овде је изникло мандат из свести проста народа. На угарском сабору неће бити ниједнога посланика, који би се са избором својим могао поносити као Миша Димитријевић са својим мандатом од дичних Шајкаша добивених. И то је урадила мајстор Јефтина „екстра партијица.“

Сећајући се само оног силног пића, које се (осим других покура) у уздански избор уложило, солгабирова из ковачнице можемо слободно и то маџарски назвати, да је „Iszakos emberek követje.“

Оде он!

Затворили једнога рају у Босни због нечега, а можда и због ничега, то тамо у оно време није било ништа необично, па метнули Турчина стражара да га чува.

Раја је ковао план како да умакне, те се учини тешко болестан. Турчин га запита шта му је, а раја се пренемаже и уздише: Одох ја! Турчин га узе тешити да ће оздравити, но заробљеник стење као болан преболан и само по који пут рекне Турчину: Одох ја!

Турчин видећи га онако болна није држао да је од потребе баш јако на њега пазити, него кад је ноћ дошла, а он као стражар мало задрема. Кад се тргне иза сна пошто је свануло, погледи у затвор, — а раје ни од корова! Братац одмако.

Турчин махаше главом и говораше: — Ма није он крив, он ми је сам казао да ће отићи!

М. Р.

— Е кад их не познајеш, а ти окрећи кола на у сеоску кућу, тамо ћеш их познати.

— А кога Глишу мислиш ти, дал' онога што је прекопута од барбира?

— Да тога.

— Е тога ја знам.

— А виш ми имамо налог од нашег старешине, да од тебе примимо те новце, што си од њих узео за кесу, ако нећеш одма окрећи кола.

Овамо онамо и цига изброји новце.

— А моје дукате и цванцике?

— То је нама за труд.

Ободоше коње и одјурише — цига је неколико пута махнуо главом и више ништа.

— Но ти би могао бити и жандар прић Глишо?

— Па зар ти мене још не познајеш?

Еј мој брајко! мало је оваки људи као што сам ја.

Поделише новце и расташе се. Истина они нису ништа штетовали, шта више још су један дукат и неколико цванцика добили, — али чика Јефту још и данас ухвати грозница кад помисли на кесу. Ако не верујете, запитајте га само.

послао

Пуктало.

И В Е Р Ј Е.

Богме сам се ја ономад поплашио!

Читам по новинама, како се у јужној Француској појавила колера; но како нас лекари ондашњи уверавају то није она азијатска, него европска, која се обично не шири даље, него остаје у тако нечистим варошима, као што је Тулон, и не узима многе жртве.

Али ономад добијем „Заставу“ (бр 92). Отворим је као обично од остраг и на последњој страни паде ми поглед на крупним словима написане речи:

— „Колера у Вуковару“!

Шта наопако, помислим.

Но једва се умирих, кад прочитам боље, јер тамо стоји:

Гвожђарска трговина

Хермана Колера

У Вуковару

тражи једног помоћника и т. д.

Онда сам одахнуо душом!

Кад сам већ код „Огласа“ хајде да споменем и ово.

Једанпут читам у нашим новинама оглас на разне врсте каве:

Кава Јава, Сан-Доминго и т. д.

Сад тек нисам знао, је ли боља јава или сан?

Тек само то знам, да кад човек пије каве на јави, да му је онда поремећен сан.

Мали Бранко, то вам је неки немиран дух.

Док је матери на очима, он се лепо игра у авлији: рани прасе, вија пачиће, прави чамце од хартије и меће их у буре са кишницом и т. д. а чим види да га нико не гледи, а он се дочепа каније, па онако гологлав хајд на улицу и у римску порту, где је много шире поље његовим плановима.

Али ономад богме како га је нестало после ручка из авлије, и не долазаше кући, дадоше се његови родитељи и сестрице у бригу, те хајд за њим у потеру. Тражише га по свима улицама, али бадава.

Једва тек пред вече нађе га мати чак на Дунаву и то сасвим код воде, где седи на обали и посматра лађе и чамце по Дунаву, а и не мисли да се врати дома.

Мати га караше и опимињаше, како је то опасно играти се крај Дунава, јер се може удавити, а трогодишњи Бранко одговори:

— Е, а како се путунџија не удави, он уђе сасвим у Дунав!

У Колошвару се бацали при избору камењем. Е па то је наравно.

Они су њих честили паприкашем и лебом!

А пословица каже: Ко тебе каменом, ти њега лебом!

У Вршцу је издала нека Влашина низ врло бурна стих стихова онако на бачванску форму, где грди све оно, што је у Вршцу честито. Стихови су тако сакати, да их ни бечки хирурзи проф. Билрот и Алберт не би могли исправити, јер су прави богаљеви од стихова и ваљало би их на колици по вашари турати, не би л' се бог смиловао да их прими.

И ми би их из сажалења примили и дали им мало крова под „Стармаловом“ асуром, али не можемо их све примити из санитарских обзира, особито сад на гласове о колери, но да се не би рекло да смо немилостиви, ево их неколико:

„Бечкереку — наше зло.
Све нам због те пропало,
И граница и ту шуме, —
Нема више буне.“ —

Даклем, видите, због Бечкерека (метонимија за Бечкеречки програм) „нема више буне“, а да није Бечкерека било би још „буне“, за сад је „буна“ још само у глави овога песника.

„Кад се Васа хвалио,
Србина је бранио;
За то Васа за нас гласа
Не ко Обрвача.“

Ово до душе није слично, али је бар жалостиво!

„Шандор нам је бар Србин
Макар да је он Тисин,
Тиса њему шаком да је
За Карла не хаје!“

Овде ће се г. Шандор (Стојачковић) лепо захвалити своме појети, који труби да Тиса г. Шандору шаком даје. Сачувај ме боже мојих пријатеља! уздахнуће г. Стојачковић.

Евала!

Свом комисионару Србину дође у Трст неки турчин, а веле ага беше, те приметив на зиду слику црногорског кнеза „на алату коњу помамноме“ што но успропнице скочио беше, не мога а да зачуђено не запита:

— А дива ти! Ђе ти је падиша?

— Хе! овога можеш купити кад год хоћеш и где год хоћеш, а падишу ни по које новце — одговори озбиљно Србин.

— Евала! рече главом вртећи задовољни ага.

Д. Р.

Зла жена

(по Лесингу)

На читавом свету, зла жена

ли једна је

Ал' ту лежи, сваки мисли

његова је

Д. Р.

Песме једног калуђера.

IV.

Мојој цури.

Шта је месец сјаја злого,
Спрам тог сјаја сунчевога.
А шта ј' светлост сунца тога,
Спрам дивотног ока твога.

Шта је зора кад заруди,
Према чару твоји груди,
У човеку с' миље буди,
Од милине да полуди,

Шта је она вита јела,
Према струку твога тела,
А шта си ми и ти цела,
Наспрам литре вина бела.

Гиган.

Момак и месец.

Ој месече, сретнији си
Ти од мене био пре:
Познав'о си моју драгу, —
А ја не.
Ал сада сам ја сретнији
Него ти:
Ја јој љубим бело лице.
Теби расту зазубице, —
Хихихи!

(„Fl. VI.“)

Три фотографа.

У једној вароши, у једној истој улици била су три фотографа. Један је написао над својим вратима.

„Најбољи фотограф на свету.“

Други је написао над својим вратима:

„Најбољи фотографу овој вароши.“

А трећи је био најскромнији, па је написао:

„Најбољи фотограф у овој улици.“

Јеврејин као домаћин.

Седили су за столом, и Јеврејин домаћин дуго је посматрао свога госта, али на последак се ражљуту па рече:

— Јесте ли чули, господине, ја сам вас позвао да ми дођете у дванаест сати на ручак, а да једете за једног човека. А ви ми дођосте у један сат, а једете за њих дванајсторицу.

Нов Цезар.

Н. Н. дошао у Осек да се жени. Таки други дан писао је свом пријатељу овако писмо:

„Ја сам тражио само једну партију, ал ево нађох три девојке, које су се већ изразиле да би свака за мене радо пошла. Једна се зове Лена, друга се зо-

ве С и да, трећа се зове М и ца. И ја сад, као нов
неки Цезар могу казати:

Лени, Сиди, Мици:
Veni, vidi, vici.

На селу.

Кад је мала Катица дошла на село у госте, во-
дила је стрина да јој покаже све по кући. Одвела је
и у шталу где су биле две краве, једна бела, друга црна.

— Видиш, Катице, од ове беле краве добићеш
ти свако јутро млека.

Катица се задовољно насмешила и рече: а од
оне црне ваљда кафе.

Јеснас позове један паришки грађанин неколи-
ко својих пријатеља на вечеру. Разговарало се о сва-
чему, па на послетку дође и на хладно зло време.

— Сад настаде доба кијавица, протисла и запа-
лења плућа, рећи ће један од гостију.

Домаћинова мала ћерка рече:

— За моју маму не треба се бојати. Она и ле-
ти носи вате на грудима.

Одговори уредништва.

Г. Јовану (Петровићу) Бурназу. Примили смо вашу
песму, којом сте ваљда хтели да докажете, да оно није
истина, што смо о вама чули, па смо вас штедљиво и пе-
цнули у „Стармалом“. — Ту песму нисте ничим пропра-
тили, дакле не знамо, јестели њоме хтели да само ми до-
бијемо мишлење о вама, или сте нам је послали да је
штампамо. Ако т о хоћете, изволите нам јавити, ми ћемо
је тако штампати, — јер ко хоће сам себе да обрука, ми
немамо разлога да га силом од те намере задржавамо, —
ма да би много приличније било, кад би овај први про-
извод ваше мусе изишао у — „Ту ском Народу.“

„Живот у нашој престоници.“ Изгледа, као да би
хтели да нешто сатиришете и исправљате, — али је та-
ко замршено и нејасно, да би се могло тумачити како ви,
можда, не би волели. Кад ми не разумемо готово ништа,
онда зацело не би разумела ни већина наших читалаца.
Ваша песма „Неком и некима“ претреса ствар
са стране са које је већ много пута претресана била. Па
онда је провејана сувише учитељским тоном. Иначе савет
је добар, — томе нема мане.

Новије књиге и листове

које уредништво прима у замену.

Илустрована историја српског народа, од најстари-
јих времена до проглашења нове краљевине. За народ и
школу. Са 100 слика издаје Коста Мандровић. у Бечу 1884.
Илustrirte Geschichte der Serben —. Verlag von Albert A.
Wenedikt in Wien. Свеска 4. Цена 20 новч. или 50 пара.

Циганија или Цигани и њихове досетке у народним
приповеткама. Издање српске књижаре браће М. Попови-
ћа. у Новоме Саду 1884. Цена 30 новч.

Миље. I. Добрила и Марија. Приповетка за де-
цу са 6 слика, израђених у разним бојама. Издање књи-
жаре Мил. Каракашевића у Сомбору 1884. Цена 10 новч.

НАЗНАЊЕ.

На дело моје: „ЖИВОТ И ДЕЛА ВЕЛИКОГ ЂОРЂА
ПЕТРОВИЋА КАРА-ЂОРЂА,“ од кога је ових дана и друга
књига изишла, заједно са Сликарницима и табловима, имам
наручбина из разни крајева где Срби живе. Из некоји
крајева пишу ми и ту же се, што књиге не добивају. Ја
не могу свакоме писмено одговорити, зато им јавно одго-

варам да у томе нема моје кривице. — У прочем ко пређе
преко границе из земље у коју књиге ове, сликарници
(албуми) и таблови немају приступа, може све ово добити
у свакој бољој Српској и Бугарској књижари а и у Бечу
код г. Оскара Франка Кертнеринг № 6. (Oskar Frank,
Buchhändler, Wien Kärntnerring № 6.) и Вилхема Фрика
на Грабну № 27, (k. k. Hofbuchhandlung Wilhelm Frick,
Wien Graben № 27.) а тако и код мене у Бечу.

Константин Н. Ненадовић.

Краљ. Срб. Артил. Капетан у Пензији.

Wien IV. Frankenberggasse № 8. Parterre.

доноси у своје једна естом броју за 1884. овај
садржај: 1. Српски сватови, (песма са насловном сли-
ком) од — Ђ. 2. Мали писар (наставак). 3. Јованка Се-
бус, (Гетеова балада) од Ивана М. Поповића. 4. Древни
водоводи Картагенски, (са сликом). 5. О папагају, (са
сликом) од П. Татића. 6. У вече (сонет) од Ранка.
7. Никола Скобаљић, (Издахнуо на коцу на Трепањи
16 новембра. 1454. године) из „Краљ. Србије М. Ђ.
Миличевића. 8. Браца Ђока на коњу, (песма са сли-
ком), од Чика Јове. 9. Муве су опасне. 10 Разноли-
је. 11. Даштања. 12. Решења даштања. 13. Чика Јо-
вина пошта.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље
се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Roge-
langasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази
двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Ау-
стро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године
2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин.
или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 ди-
нара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље
се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ПЧЕЛА

ИЛУСТРОВАН ОРГАН ЗА СРПСКЕ ПЧЕЛАРЕ

УРЕЂУЈЕ ДРАГУТИН ПОСНИКОВИЋ

ГОДИНА ДРУГА.

„Пчела“ излази један пут месечно на табаку велике
осмине са више дрворезних слика.

„Пчела“ стаје годишње 3 форинта или 6 динара.

Преплату из Аустро-Угарске, Босне, Херцеговине и
Црне Горе треба слати поштанском упутицом или у пла-
ћеном писму једино књижарници Браће Јовановића у Пан-
чеву.

До сад је изашло шест бројева „Пчеле“ са овом садр-
жином:

Број 1. (за јануар). Друга година пчеле. — О запања-
њу талијанских пчела. — Американска и Гравенхорстова
кошница. — Практично пчеларство у Црној Гори (у Шипе-
рима). — Црква и восак. — Пабирци: Пчела у рату про-
тиву Турака.

Број 2. (за фебруар). О запањању талијанских пчела

(продужење). — Американска Гравенхорстова кошница (свршетак). — Практично пчеларство у Црној Гори (у Пиперима). (свршетак). — Пабирци: Трећа редовна српска пчеларска скупштина у Земуну. Култивисање врбе. Вредна пчеларица

Број 3. (за март). О запањању талијанских пчела (свршетак). — Одломак из речника за српске и хрватске пчеларе. — Највећи непријатељи пчелара. — Славонско пчеларско друштво и њен орган. — Пабирци: Рационално пчеларство у Зајечару.

Број 4. (за април). О запањању талијанских пчела (свршетак). Шта нам сад треба радити на кованлуку — Нешто за наше домаћице. — Пчелињак г. Јована Живановића професора и пчелара у Карловцима. — О пчеларству у Америци (превод с енглеског). — Пабирци: Важно за српске пчеларе у Аустро-Угарској. О пчеларству у окр. алексиначком. Опомена пчеларима.

Број 5. (за мај). О вештачком запањању матица — Пчеле и биљке. — Како да се утамани метиљ. — Принос пчела и њихове потребе. — Етлова кошница. — Мреже за хватање ројева. — О пчеларству у Америци (продужење). Како се дознаје да ли је восак чист. — Пабирци: Каква је добра матица како се могу познати добре матице. Како пчеле справљају восак. Најновији напредак.

Број 6. (за јуни). О вештачком сању Пчеле и биљке (свршетак). Рационално (умно) пчеларство (продужење). — Како се праве кутије за пренос меда. Пчеларска писма из Горње Крајине.

У свима овим бројевима има 19 дрворезних и једна велика цинкографска слика.

„Пчела“ за прошлу годину може се добити повезана за 3 фор. или 6, дин.

У Београду 1. Јуна 1884.

ИЗДАВАЧ „ПЧЕЛЕ“
књижарница
ВЕЛИМИРА ВАЛОЖИЋА.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа од 1. априла 1884. до даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 30 марта 1884.

Агенција.

ОГЛАСИ.

Овим стављам до знања свима штованим адвокатима, да отварам 19. јунија ов. год. у Вршцу моју адвокатску канцеларију, и да ћу од тог дана радо њих и њихове клијенте заступати у свима кривичним и грађанским стварима.

2—3.

ЕВЖЕН КУНА.

Слободан сам пошт. публици јавити, да из моје радње женске готове хаљине и то: Мантите и кишне Огртаче (Regenmanteln) као и шифонско платно ковачно папуштам, и цене испод фабричних цена бележим. Мантите 1. ком. од ф. 9.— до ф. 15.— Огртаче за кишу 1 ком. од ф. 6.— до ф. 12.— Шифон 1 ком. од ф. 7.50 до ф. 9.50. Ово је најзгоднија прилика за пошт. публику која

ИЗЛОЖБУ У НОВОМ САДУ

почетком Аугуста о. г. посетила буде; нарочито пак, свака вредна удавача може ту згодну прилику употребити, с мали новци до потпуне опреме доћи.

Осим горе наведеног препоручујем огроман избор Мушка и Женска веша, сваковрстни чипака, франци, свилени и атласки пантљика; Мидера, разног веза, Вулева бела и у бојама, Атлаза у бојама и белог за венчане хаљине, Шлајера за лице и венчање, почети послова, кишобрана, Сунцобрана, Лепеза, разних корпи, Дувањара, Новчаника, Брошева, Сапуна, Парфима, Дамепудера, и т. д.

Све послугом солидном а ценом најнижом утврђеном. препоручујући се пошт. публици јесам с поштовањем

Стева Димитријевић

1—3

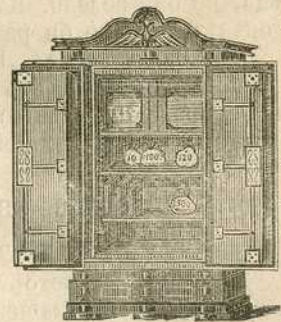
трговина „код златне кугле“ у Новом Саду.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Нарудбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

14—33